

Kapitola devátá

VÝZNAM POSLEDNÍ VEČEŘE

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 183 – 193, 9. kapitola.

Dne 16. února 1988 v 5:00 ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Při bedlivém prozkoumání různých duchovních idejí, sloužících jako základ většiny doktrín a dogmat, nebudeme moci najít ani jedinou, ano, ani jedinkou myšlenku, jež by nebyla překroucena, špatně pochopena, zfalšována, zprzněná, externalizována, ritualizována a vzata doslovně. Tato vážná situace vyvěrá z povahy světa, v němž žijete. Jak víte, toto je svět, kde existuje negativní stav po boku stavu pozitivního, a to v aktivovaném a dominantním postavení. Ve skutečnosti přítomnost pozitivního stavu ve vašem světě je značně slabá, zcela minimální a zmenšuje se geometrickou řadou.“

Od doby aktivace negativního stavu nebyl pozitivní stav nikdy ničím převládajícím na vaší planetě. Může se říci, že pozitivní stav měl pocit a také prožíval svůj pobyt ve vašem světě jako život na nepřátelském území. Vinou této povahy vašeho světa jakékoliv duchovní ideje, které zde existují, jsou schopny se tam uchytit jen překrouceným, zprzněným, zfalšovaným, nesprávně pochopeným, zevnějším a doslovným způsobem.

Jak si pamatujete z kapitol páté a šesté, bylo hlavním usilováním pseudotvůrců během geneticko - inženýrské práce nad nyní existujícími lidskými tvory rozdělit jednu mysl, fungující ve třech aspektech, na tři separované mysli, uzavřít je ve zvláštní nádobě, sestrojené z genetického i jiných materiálů, odloučit je od ostatního těla a tělesného života a ponechat pouze infinitesimálně malinký otvůrek, jímž by proudila životní energie pro udržování lidského těla při životě. Pseudotvůrci tam umístili zvlášť trénované strážce a demony, kteří mají polapit každou duchovní ideu, přicházející z Nejniternější duchovní mysli a z duchovního světa, zprznit ji, zmrzačit a v takové podobě jí dovolit projít k vnější vědomé mysli. Takže v době, kdy duchovní idea dorazila do vašeho uvědomělého vědomí, musela projít přes četné pasti, v nichž byla podrobená výše zmíněné negativní transformaci, takže je vnímána buď ve zkreslené formě či - a to nejčastěji - v úplně opačném smyslu od toho, jaký měla ve svém původním stavu. Takový je stav duchovní uvědomělosti po celé zóně vymístění i na vaší planetě.

Zde se usiluje o ritualizaci, externalizaci a literalizaci všeho duchovního, pocházejícího z nejniternějšího stavu duchovního světa. Tento proces obírá jakoukoliv duchovní ideu o její pravý význam. Takto se podařilo negativnímu stavu úplně zkazit všechna nyní existující náboženství na vaší planetě. Na tomto principu fabrikuje negativní stav nová náboženství, kultury a duchovní hnutí.

Když nahlížíme na tento důležitý fakt a skutečnost, pak není divu, že i pojetí poslední večeře je stejně zvráceně pochopeno, překrouceno, zobřadněno, zvnějškovatěno a literalizováno, to jest, bere se doslovně. Okolo jejího vykonávání se v některých

křesťanských náboženstvích vybudoval složitý „mystický“ rituál, ve kterém se předpokládá uskutečnění nějakého druhu tajemné přeměny chleba ve skutečné tělo Kristovo a vína v Jeho skutečnou krev.

Až do tohoto okamžiku nikdo náležitě nechápe, co skutečně poslední večeře znamená a jaký má vůbec význam. Jedinou výjimkou zde je původní vysvětlení tohoto pojmu ve spisech Swedenborga. Ačkoliv Swedenborg vysvětlil jeden z mnoha náležitých významů poslední večeře, berou ji jeho následovníci přesto doslovně a její rituál provádějí v zevní formě sám o sobě, ve snaze imitovat to, co činil Ježíš Kristus. Tím, že tak činí, dusí každý význam ukázaný Swedenborgem.

Zde se přehlíží a zapomíná se, že během Svého života na vaší planetě vyjádřil Pán ležíš Kristus ve Svých jednáních, činnostech a sděleních určitý hluboký vnitřní duchovní význam, a to v řeči zevních forem. Jak víte, jiný jazyk nebyl a není použitelný v negativním stavu. Tento fakt znamená, že vše, co Pán Ježíš Kristus dělal či řekl, nemá žádné doslovné, vnější označení. Všech Jeho/Jejích skutků a slov bylo užito jako důležitých symbolů, obsahujících velice hluboký duchovní význam, bez toho, že by měly nějaký význam samy o sobě, kromě toho, že jsou nádobami, které se po použití odloží.

Je velmi zatěžko lidským tvorům něco takového přijmout. Nezapomeňte, že tam na vaší planetě máte po mnoho milionů let získaný špatný návyk všechno brát doslovně a podle zevnějšku. Není snadno vzdát se tak darebného zvyku. Pro vaši informaci: Největší nesnáz, kterou zakoušejí lidští tvorové, zvláště pak fundamentalisté, konzervativní křesťané a tak zvaní nově zrození křesťané, když po své fyzické smrti vstoupí do duchovního světa, je v šokujícím zjištění: Není žádný opravdový význam v doslovném smyslu Bible Svaté, jenž jim byl tak drahý, a který tak zdůrazňovali. Ještě více jsou ohromeni zjištěním, že žádná apoštolská epištola neobsahuje vnitřní duchovní smysl. Toto byl jeden z mnoha důvodů Pavlova propadu: Bral vše v krajně doslovném smyslu, zvláště co se týkalo jeho vlastního národa (Židů a Izraele).

A přece je něco duchovně velmi závažného v příběhu o poslední večeři. Něco se nyní poví, co vám všem unikalo od doby, kdy se tato událost odehrála. Není nahodilé, že všechna evangelia se o této události zmiňují, ač Janovo evangelium ji klade do zcela jiné perspektivy. Její příběh je zaznamenán u Matouše 26:26-30; u Marka 14:22-26; u Lukáše 22:14-20 a u Jana 13:1-35. Obsahem příběhu je to, že Ježíš Kristus věda, že bude zrazen a dán do rukou pohanů, aby byl ukřižován, oslavil poslední Pasah se Svými učedníky. Během oslavy vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal Svým učedníkům, řka, že ten chléb je Jeho tělo, které dává za ně, a že to mají činit na Jeho památku. Poté vzal kalich s vínem a nabídl jim a v průběhu toho prohlásil, že ten kalich je Novou smlouvou v Jeho krvi, prolévané za mnohé na odpuštění jejich hříchů. A že nebude moci pít z plodů vinné révy až do příchodu Božího království. Tento příběh je v úplnosti uveden ve svém doslovném smyslu v první epištole Pavla ke Korintským, kapitola 11, verše 23-26.

A tedy, když vzaly doslovně vše, co Pán ležíš Kristus tenkrát řekl, ustanovily křesťanské církve posvátný rituál Poslední večeře Páně a učinily jej jedním z nejsvětějších dogmat svých učení. Svatým se stal rituál sám o sobě a ne to, co doopravdy symbolizuje. Po pravdě řečeno, nikoho ani nezajímá tento reprezentující symbolismus.

Vezměme příběh poslední večeře, zaznamenaný v evangeliu Lukáše 22:14-20:

Verš 14: „Když nastala hodina, usedl ke stolu a dvanáct apoštolů s Ním.“

„Když nastala hodina“ znamená ukončení jedné fáze poslání Pána Ježíše Krista. „Usedl ke stolu“ značí uznání, že tato fáze poslání byla naplněna. „A dvanáct apoštolů s Ním“ označuje, že všechny aspekty pravdy a dobra, jakožto i zla a nepravd byly náležitě uspořádány a uvedeny ve stav připravenosti pro užití v příští, nejrozhodnější bitvě s negativním stavem, která se odehraje.

Verš 15: „I řekl jim: „Horoucně jsem toužil jít s vámi tohoto velikonočního beránka, dříve než budu trpět.“

„I řekl jim“ znamená potřebu se o něco dělit. Božská láska a Moudrost Pána Ježíše Krista si nepřeje nic více, než se dělit o vše, co má, a co prožívá se všemi ve Stvoření. „Horoucně jsem toužil jít s vámi velikonočního beránka, dříve než budu trpět“ označuje, že se musí sdělit nesmírně důležitá duchovní záležitost ohledně pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, jak je symbolizována velikonočním beránkem, a to dříve, než vstoupí do pekel.

Verš 16: „Neboť vám pravím, že ho již nebudu jít, dokud se to nevyplní v království Božím.“

„Jít velikonočního beránka“ značí přijmout pravdu o vlastní přirozenosti. Jelikož pravda je vždy odvozena z Nejvyššího, nemůže být vlastní přirozenost náležitě pochopena či získána bez poznání, že Nejvyšší je pravým zdrojem jedincovy totožnosti, a to proto, že On/Ona je pravým pramenem jednotlivcova života.

Avšak zde je to Ježíš Kristus, kdo to říká. To má v sobě daleko hlubší význam. Když to vyslovil, Ježíš Kristus přijal skutečnost Své pravé Božské přirozenosti, jež se stala tělem, a přijímá fakt, že toto tělo - lidské tělo - musí podstoupit fúzi v Přirozenost Nejvyššího, takže Nejvyšší se stane povšechností Pána Ježíše Krista. Toto je důvod, proč Ježíš Kristus říká: „Již ho nebudu jít, dokud se to nevyplní v království Božím“, což značí, že fúze toho těla, jež se stalo Božským, nemůže nastat nikde jinde než v samotném Nejvyšším, a to prostřednictvím Jeho/Její Absolutní zevní mysli (království Boží). Tento proces je dovršen v duchovním světě a plná pravda o této revoluční záležitosti bude zjevena později („dokud nepřijde království Boží“).

Verš 17: „A pak vzal kalich, vzdal díky a řekl: „Vezměte a rozděľte mezi sebou.““

Verš 18: „Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží.“

„A pak vzal kalich“ znamená přiznání Své vnější hmotné formy, jež byla vytvořena z elementů Josefa a Marie, které však nyní byly v procesu posledního aktu divinizace, označené slovem „vzal“. To znamená, že to Božské z elementů, příšlých z Nejvyššího, přivlastnilo si zbožštělou vnější formu, původně sestavenou z prvků zóny vymístění. „Vzdal díky“ znamená plné uznání, že je to pravdivá skutečnost. „A řekl“ označuje podělení se o tuto pravdu. „Vezměte a rozděľte mezi sebou“ znamená nutnost přijmout skutečnost ohledně Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista a toho, jak má každý ustanovit vztah vůči Němu/Ní v Jeho/Její Nové přirozenosti. „Rozdělit mezi sebou“ značí činit to ze svobodné vůle všech skrze proces společného sdílení každé odlišné, jedinečné, individuální zkušenosti ve vztahu k pravé Nové přirozenosti Pána

Ježíše Krista. Takové vzájemné sdílení zvyšuje a obohacuje percepční schopnost během zakoušení všeho, co souvisí s tímto faktem.

„Nebot' vám pravím“ zdůrazňuje pravdivost této věci. „Nebudu pít z plodu vinné révy“ znamená, že nic nemůže být docíleno v zevním stupni zóny vymístění, z pozice toho stupně, představovaného zde plodem vinné révy, neboť neobsahuje žádnou duchovní pravdu („víno“). „Dokud nepřijde království Boží“ označuje, že to může být dokonáno jenom z pozice duchovní pravdy, jež na sobě zakusila přímý dopad všech nepravd negativního stavu. Jenom z té pozice mohou se všechny tyto falešnosti anulovat.

Verš 19: „Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a dával jim říkáje: „Toto jest Mé tělo, které se za vás vydává. To čiňte na Mou památku.““

„Pak vzal chléb“ znamená uznání faktu, že život v Jeho těle byl čistě Božského původu z Božského dobra. „Vzdal díky a lámal“ znamená přiznání, že tento fakt je pravou skutečností, na niž negativní stav neustále páše násilí. „A dával jim říkáje“ značí zjevení a sdělení této pravdy vycházející z dobra Jeho/Jejího srdce čili Božství. „Toto je Mé tělo, které se za vás vydává“ označuje potvrzení přítomnosti Božského ve formě, jež byla vytvořena z prvků zóny vymístění jako podmínka pro spasení všech, co byli polapeni negativním stavem. „To čiňte na Mou památku“ značí, že je zapotřebí neustále si uvědomovat, že Božské bylo učiněno lidským a že lidské bylo učiněno Božským, neboť na té uvědomělosti závisí osvobození z poroby negativním stavem všech zel a nepravd.

Verš 20: „A právě tak vzal kalich, když bylo po večeři, a řekl: „Tento kalich je nová smlouva v Mé krvi, která se za vás prolévá.“

„A právě tak vzal kalich, když bylo po večeři, a řekl“ - zde se znovu zdůrazňuje důležitost uznání vnější hmotné formy - těla a sdílení faktu této důležitosti. „Tento kalich je nová smlouva v Mé krvi“ znamená, že tato zevní fyzická forma - tělo, jež byla učiněna Božskou, projde procesem fúze a bude inkorporována do povšečnosti Plné přirozenosti Nejvyššího, a tak Nová přirozenost Pána Ježíše Krista plodně dozraje tak, jak tomu nikdy předtím nebylo v jsoucnu a bytí. Její Absolutní duševnost neboli přiznání, že Duševnost Nejvyššího byla přítomná v tom těle/krvi, se prolévá, čili vydává negativnímu stavu. „Která se za vás prolévá“, či podle Matouše 26:28, „prolévá se za mnohé na odpuštění hříchů“, značí toto vydání Duševnosti negativnímu stavu, čili fakticky uvědomění si, že Nejvyšší z pozice Svě ryzí Lásky a Dobrotivosti se tak ponížil, že vstoupil do zóny vymístění; odtud si vzal fyzické tělo - maso; vložil do něho Svou Duši - Mentalitu; a vstoupil do boje proti všem silám negativního stavu, který usilovně popíral Jeho/Její Božskou přítomnost, a to neustálými útoky na Jeho/Její hmotné tělo - tu nejzranitelnější součást Jeho/Její přítomnosti v negativním stavu a zároveň jedinou součást, skrze niž mohla Božská přítomnost konat dílo Spásy. Jenom díky tomuto dílu mohla být vytvořena trvalá podmínka k tomu, aby každý, kdo se nachází v negativním stavu a kdo přiznává tento fakt, mohl skrze ni být vysvobozen z negativního stavu, a aby tak jeho hříchy - problémy mohly být odstraněny.

Několik ústředních termínů v tomto příběhu je třeba zdůraznit a pochopit. Jsou to: „plod vinné révy a víno“, „kalich“, „krev“, „chléb“ a „tělo“. Tyto pojmy mají duchovní význam a význačnost na MNOHA úrovních. Jimi se popisuje proces divinizace a hybridizace lidského těla - masa Ježíše Krista. Protože tento proces je nejdůležitější událostí, jakou kdy veškeré Stvoření i zóna vymístění zažily od doby svého založení, hraje poslední večeře tak závažnou roli ve všech křesťanských rituálech.

„Vino“ a „krev“ ve všech aspektech jejich významu označují Božskou pravdu (jeden z jejích prvků, který byl vyňat z Absolutní vnější mysli Nejvyššího, zvané Kristus). Ale tím, že muselo dojít k separaci toho prvku z povšečnosti Absolutní mysli Nejvyššího, je zde uveden princip vinné révy. „Vinná réva“ v této souvislosti označuje zevní stav přírodního stupně a skutečnosti jeho jsoucna a bytí, kde negativní stav byl započat a uveden do aktivního a dominujícího způsobu činnosti. Takže „vinná réva“ zde též označuje celou zónu vymístění, která sestává ze zla a nepravd negativního stavu.

„Plod vinné révy“, či „vino“ značí všechny výsledky a následky násilí, jehož se negativní stav dopustil nad Dobrem a Pravdou pozitivního stavu, jež Ježíš Kristus inkorporoval do Své krve. „Krev“ zde má dva souběžné významy: Božskou pravdu čelící všem nepravdám negativního stavu, a která je odstraňuje z té části hmotného těla - masa, jež byla vytvořena z Josefova prvku. Avšak „krev“ také znamená duši čili mentalitu. Zde se popisuje postupné odpuzování duševnosti, vzešlé z genů Marie a Josefa a pozvolné vlévání Božské mentality z Nejvyššího do toho těla - masa. „Pít plod vinné révy“ znamená plné prožití zkušenosti s ukrutnou a ohavnou duševností negativního stavu a její postupnou výměnu za Božskou duševnost, která měla sídlit v tom těle a učinit je Božským. Jakmile to tělo je učiněno Božským, může se udržet v plnosti pozitivního stavu - Království Božím. K tomuto uchycení nemůže dojít dříve, než je dokončen proces plné fúze všech částic fyzického těla - masa v povšečnosti Přirozenosti Nejvyššího, čili dokud Nejvyšší se nestane plností Pána Ježíše Krista.

„Kalich, obsahující plod vinné révy“, znamená toto lidské tělo - maso jako nejzevnější nádobu Božské duševnosti. Božská duševnost sama je odvozena z Absolutní vnitřní mysli čili Absolutní duše Nejvyššího, jež se jmenuje Ježíš. Zde vidíme tajemství sjednocení principu „Ježíš“ a principu „Kristus“. Pokud si vzpomínáte, jedním z nejhlavnějších kroků, který aktivátoři negativního stavu potřebovali učinit, bylo odizolování, separování a rozbití jednoty, jednosti a harmonie všech duchovních principů. Nejdůležitější a neúčinnější zákrok v tomto negativním procesu se týkal odloučení pravdy od jejího dobra a dobra od jeho pravdy. Tento proces představuje věčné duchovní manželství. Pravda bez svého dobra nemá sama o sobě žádný život a je bezvýznamná. Je mrtvým koněm (užije-li se vašeho rčení). Avšak dobro bez pravdy nemá žádné prostředky pro své projevení se. Ve stavu oddělenosti tedy nemají žádnou moc. Tato zdařilá odluka umožňuje negativnímu stavu klidně dozrát a stát se silným. To, co činí pozitivní stav slabým, slouží jako zdroj moci pro negativní stav. V tomto ohledu značí separace „Ježíše“ od „Krista“ porušení a zapření všech fundamentálních duchovních principů. Ale toto porušení potřebovalo být uznáno a prožito Nejvyšším dříve, než mohlo dojít k znovusjednocení těchto principů.

Pamatujte si, prosím, že inkarnace Ježíše Krista byla vtělením do negativního stavu, stavu to rozpolcenosti, odloučenosti a izolace. V tom je jeho podstata. Ježíš Kristus se nemohl objevit v negativním stavu ve Svém původním sjednoceném stavu. Minulo by se to účelem. Kdyby se objevil jako sjednocený, bylo by došlo k okamžitému vyhlazení negativního stavu. Negativní stav nemůže přestat ani na zlomek vteřiny tento sjednocený stav. A tím, že by stav Ježíše Krista byl absolutním, záhuba negativního stavu byla by rovněž absolutní. A toto by nebylo dílem spásy, nýbrž destrukce. V takovém případě negativní stav by právem mohl líčit Boha jako kruté, vražedné a krvežíznivé monstrum.

A proto měl vstup Ježíše Krista do negativního stavu se stát v souladu s pravidly a regulacemi existujícími v negativním stavu - stavu odloučenosti. Takto byl nejdříve separován princip „Kristus“, vpojen fúzí a hybridizován s elementy Josefa (nepravdami negativního stavu) a s prvky Marie (se zly negativního stavu). Z té pozice,

z postavení „Krista“, započal proces postupné eliminace nepravd a falešné duševnosti, na jejich místo přišla pravda Krista. Zároveň byl postupně uváděn princip „Ježíše – dobra“, jak docházelo k eliminaci zla a zlé duševnosti s vyvrcholením úplné záměny zlé mentality Božskou duševností - Ježíšem. Jakmile bylo zcela dokončeno vypuzení zel a nepravd, došlo k znovusjednocení Ježíše a Krista. Tím Ježíš se stal Ježíšem Kristem - unifikací dobra a pravdy, což připravuje cestu ke vstupu Ducha Nejvyššího do tohoto sjednoceného Ježíše Krista.

Duch Nejvyššího - Absolutní nejnaternější duchovní mysl - nemůže vstoupit do fúzi připraveného hybridu - Ježíše Krista, dokud z toho těla nejsou vyhnána všechna zla a nepravdy a dokud nedojde k znovusjednocení všech separovaných a izolovaných duchovních principů. Předčasný vstup Ducha Nejvyššího do Ježíše Krista by znamenal konec negativního stavu, neboť nic z negativního stavu nemůže snést čistotu pozitivnosti toho Ducha a nic z negativního stavu nemůže vstoupit do toho Ducha.

Slovo „chléb“ souvztahí s Absolutním duchem čili s Absolutní nejnaternější duchovní myslí Nejvyššího. Povšimněte si, prosím, pořadí, v jakém učedníci dostávají kalich a chléb. Tím sledem Ježíš Kristus zdůraznil náležitost duchovní procedury. Nejprve je podáván chléb, pak následuje kalich. To znamená, že se vše má vyvozovat z toho nejnaternějšího a postupovat směrem k tomu nejzevnějšímu a ne v opačném směru, jak je to v případě negativního stavu. Fakticky negativní stav je vybudován na této zvrácené pozici - zvnějšku směrem dovnitř.

Výchozím bodem pro všechny i všecko má být duch čili duchovní principy. Vše je odvozeno z těchto principů. Cokoliv existuje, existuje díky svým duchovním principům, které neustále vyzařují z Pána Ježíše Krista. Slovo „chléb“ znamená tento fakt, neboť dává potravu pro tělo, a tak udržuje to tělo živým a žijícím. „Chléb“ zahrnuje a značí všechna dobra, jež tělo potřebuje pro své přežití. Je to duch („chléb“) toho těla, který mu dává život. Brát a jíst tento chléb značí přiznat tento nejdůležitější, vitální a osudově závažný fakt. Na jeho přijetí (jíst chléb) závisí jednotlivcův život. Na přijetí toho faktu, že Boží Duch byl přítomen ve hmotném těle Ježíše Krista, jež také obsahovalo Jeho/Její Duševnost (pití krve), závisí spása všech z negativního stavu. Není jiné cesty ven z negativního stavu.

Vzpomínáte, co Ježíš Kristus řekl lidem v evangeliu Janově v kapitole 7 ve verších 53-56 ? Citujeme:

„Ježíš jim řekl: „Zajisté pravím vám, nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít Jeho krev, nebudete mít v sobě život.
Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, má život věčný a Já ho vzkřísím v poslední den.
Neboť Mé tělo je pravý pokrm a Má krev pravý nápoj.
Kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, zůstává ve Mně a Já v něm.““

To je přesně to, co je míněno zde citovaným sdělením. A toto je přesně to, v čem je pravý duchovní význam poslední večeře.

V kontextu poslední večeře učinil Ježíš Kristus rovnítko mezi slovem „chléb“ a slovy „Mé tělo“. Zde se klade důraz na přijetí faktu, že hmotné tělo - maso se stane integrální součástí celku Přirozenosti Nejvyššího, jenž se stane plností Pána Ježíše Krista. „Pán“ je scházejícím pojítkem. V době fúze byl Ježíš Kristus fakticky „Kristem“. Po vyhnání

duševnosti, zděděné z Josefa a Marie, stal se Ježíšem Kristem. Avšak po ukončení fúze toho těla v Nejvyšším, stal se Pánem Ježíšem Kristem. Přijmout tento fakt znamená jíst Jeho/Její tělo - pravý chléb a pít Jeho/Její krev - pravý nápoj. Jenom přijetím tohoto faktu lze mít věčný život v pozitivním stavu a být úplně osvobozen od negativního stavu. Přijmout toto je dobro (pokrm), protože je to skutečná pravda (nápoj). Cokoliv je dobré, je pravdivé. Cokoliv je pravdivé, je dobré. Zde je pravé a opravdové sjednocení všech duchovních principů, které jsou životem pozitivního stavu.

Význam poslední večeře je ve stálém připomenutí, že není jiné cesty, vedoucí do království Božího než přes úplné přijetí této Nové přirozenosti Pána Ježíše Krista (jak je zjeveno v této knize). Je ještě několik dodatečných bodů o poslední večeři, které stojí za to, aby se připomněly:

(1)

Předvídaje zradu křesťanství, zavedl Pán Ježíš Kristus poslední večeři jako připomínku toho, co bylo pravým významem Prvního příchodu Ježíše Krista. Předvídal, že křesťanské náboženství, jako všechna ostatní, bude prodlévat v zevnějšnostech duchovnosti, nikoliv v jeho niternostech. Díky tomuto faktu bylo nutné odkázat jakýsi vnější prostředek, jakým by se tyto důležité duchovní činitele vtiskli do jejich vědomí. Toto je jedním z důvodů, proč Pavel zopakoval vnější proces poslední večeře, jak ji vykonal Pán Ježíš Kristus, a tak ji ustanovil ve všech církvích (1 Korintským 11:23-26). Byla to role Pavlova zavést tuto externalizaci a dovést ji do nejzazší plodnosti.

Sdělením těchto faktů pomocí takových zevních prostředků - i když značně temných - se může udržovat na naší planetě i v ostatní zóně vymístění určitá dávka náležitých duchovních života. To jsou ty pravé pozůstatky duchovnosti, které budou sloužit později v díle spásy všech z negativního stavu a pro trvalé zrušení negativního stavu. Tento duchovní fakt je jediný, na čem závisí vyznění rozsudku při posledním soudu, popsáném v předešlé kapitole, založené na duchovnosti všech a na její kvalitě. Toto je důvodem, proč se věci, obsažené v symbolismu poslední večeře, tak zdůrazňují. Ale to také ukazuje, jak daleko se dostali na zcestí křesťané i všichni jiní ve svém pojmání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, když se dopustili odluky Ježíše od Krista a Krista od Ježíše a Pána Ježíše Krista od Boha a Boha od Pána Ježíše Krista a Ducha Svatého ode všech. Svatý Duch v této zvláštní souvislosti byl Duchem Nejvyššího čili tím prvkem Absolutní nejniternejší duchovní mysli, jenž se spojil s ostatními elementy, použitými v procesu hybridizace Ježíše Krista a později Nejvyššího, kdy se Nejvyšší stal Pánem Ježíšem Kristem.

Tedy, symbolismus poslední večeře zdůrazňuje tuto jednotu a bude sloužit jako svědek proti všem, kdo se účastní vnějších rituálů a přitom jejich srdce odmítá přijmout fakta jimi reprezentovaná, jak se popisuje v této kapitole.

(2)

Jeden z důležitých aspektů obsahu a významu poslední večeře je potvrzení platnosti a zdůraznění závažného duchovního principu sdílení. Toto vysvětluje ze slov „a rozdělte mezi sebou“ a z toho, že pili ze stejného kalichu.

Tento princip naznačuje, že každá sentientní entita a lidský tvor jest jedinečným celkem a má svůj svérázný a neopakovatelný způsob vnímání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, a to ze specifické pozice, kterou každý zastává mezi ostatními. Toto vnímání se liší od jednoho jedince k druhému, jsouc založeno na jedinečné struktuře jejich osobností a jejich povah. Nikdo není stejný. Proto z pozice této nestejnosti každý má

sklon chápat a inkorporovat Přirozenost Pána Ježíše Krista poněkud rozdílným způsobem. Toto odráží ten osudně závažný fakt, že nikdo nemůže vnímat a chápat Přirozenost Pána Ježíše Krista v absolutním smyslu. Akt percepce a chápání je relativní, závislý od svérázné povahy každého jedince.

Aby se poskytlo pole pro širší a rozmanitější vnímání a chápání pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista, byl uveden duchovní princip vzájemného sdílení. Každý má se rozdělit o svůj ráz vnímání a chápání této Přirozenosti, jakožto i o zkušenost vztahu k Ní s kýmkoliv. Všimněte si však, prosím, že se učedníci měli rozdělit o stejný kus chleba a pít ze stejného kalichu. Tento důležitý fakt naznačuje, že je to absolutně tentýž Pán Ježíš Kristus, kterého spolu sdílí, a ne někdo jiný; a že ve vnímání toho, jak jedna osoba chápe a zachází s Pánem Ježíšem Kristem, je stejně cenné a důležité, jak je to i v případě kohokoliv jiného; a že je to naprosto stejný Pán Ježíš Kristus, ke kterému mají vztah.

Díky prozíravosti ohledně vyrojení mnohých sekt, seskupených kolem učení o přirozenosti Pána Ježíše Krista a prohlašujících se za jediné pravé, bylo nutno uvést určitý symbolismus pro sjednocující princip. Do určité míry poslední večeře slouží tomuto účelu. Opět musí být řečeno, že jde o připomínku, že je jeden Bůh, a že ten Bůh je Pán Ježíš Kristus, jenž je vnímán nekonečně rozmanitými přístupy a způsoby, a přitom je to tentýž Pán Ježíš Kristus.

(3)

Jiný důležitý aspekt významu poslední večeře je označení základny, na níž se ustanovuje vztah k Pánu Ježíši Kristu. Není postačující rozumově uznat Pána Ježíše Krista, jak je popsáno v této knize. Nezajišťuje to vzájemnost, a proto to nemá hmatatelné, ani jakékoliv jiné následky. Musí se budovat na velice osobním, velmi soukromém a velice intimním postoji. Zásadní zde je, že pro zahájení významného a odpovědného poměru s Pánem Ježíšem Kristem musí se na základě svobodné vůle a ze svobodné volby pozvat Pán Ježíš Kristus do vlastního srdce.

Rozumový poměr je vztah ze zevnějšku, ve stavu separace. Jedinec je odloučený od Pána Ježíše Krista. Je-li tomu tak, pak se nachází v negativním stavu. Být oddělen od Pána Ježíše Krista znamená být v negativním stavu. Dopad tohoto tvrzení je obrovský. Nikdy nemůžeš dostat se ven z negativního stavu či být spasen, nepozveš-li Pána Ježíše Krista, aby vstoupil do tvého nitra, stal se integrální částí tebe a byl jedno s tebou. Toto je, co znamenají slova „jíst Jeho tělo“ a „pít Jeho krev“. Toto je osobní, soukromé a intimní zažití. Je to vzájemný poměr, ježto Pán Ježíš Kristus se stal zcelenou částí tebe a ty jsi se stal integrální částí Pána Ježíše Krista. A toto je, co označují slova „kdo jí Mé tělo a pije Mou krev, zůstává ve Mně a Já v něm“ (Jan 6:56).

„Přijmout pravou přirozenost Pána Ježíše Krista, jak se popisuje v této knize, a požádat Ho/Ji, aby do tebe vstoupil a stal se integrální částí tebe a byl vládcem nad tvým životem - značí vzájemné sdílení. Pán Ježíš Kristus sdílí s tebou Sama Sebe a ty se s Ním/Ní dělíš o sama sebe, a tudíž sdílíš tuto jedinečnou zkušenost se všemi jinými, kdo jsou ochotni sdílet a být sdílení. Když toto činiš, účastníš se Večeře Pána Ježíše Krista. A toto je celý význam Poslední večeře Pána Ježíše Krista.“

(4)

Jakmile se toto uzná a tento druh sdílení se ustanoví, neexistuje již žádná potřeba účastnit se v zevním obřadním procesu poslední večeře, jak je praktikována ve všech křesťanských církvích. Původním účelem založení jakékoliv církve bylo pomoci lidem s procesem vzájemného sdílení. Byly vyvinuty určité kroky napomáhající lidem

soustředit se na přítomné záležitosti a na to, jak se dostat do styku s Pánem Ježíšem Kristem ve svých nitrech, aby Jej/Ji mohli pozvat ke vstupu do všech aspektů jejich ducha, duše a těla a tak odpovědět na Jeho/Její pozvání stát se jedno s Ním/s Ní (Já v tobě a ty ve Mně). Toto je jediná role, jakou by měla mít každá církev. Avšak vlivem negativního stavu se všechny tyto kroky a procedury staly jen zevnějšími obřady bez jakéhokoliv hlubšího významu. Bylo o nich prohlášeno, že jsou svaté samy od sebe a jejich zevní výkon či účastenství bylo a je považováno za dostačující pro vedení pravého duchovního života.

Obřad poslední večeře se nevyhnul tomuto údělu. Stal se ještě více ritualizovaným a externalizovaným než cokoli jiného. Ztratil docela svůj pravý smysl. Za nyní existujících podmínek zvrhl se v bezvýznamnou proceduru, jež postrádá jakýkoliv pravý duchovní náznak. Tím, že nyní je k dispozici toto Nové zjevení Pána Ježíše Krista, poslední večeře v tradičním křesťanském vyznění se ruší. Nemá již žádnou platnost. Přítomná forma poslední večeře, zaváděná v tuto chvíli, tkví v denním vcházení do vlastního nitra a ve styku s Pánem Ježíšem Kristem na osobním, soukromém a intimním základě, a tím se má potvrzovat skutečnost, že Pán Ježíš Kristus je v tobě a ty jsi v Pánu Ježíši Kristu. Takovým potvrzováním dokážete být vládci svého života, schopnými odpudit všechny nátlaky negativního stavu, které neustále na vás naléhají, a to tak dlouho, pokud jste v hmotném těle.

Avšak mějte na zřeteli, že abyste mohli být v denním styku a obecenství s Pánem Ježíšem Kristem a účastnit se Jeho/Její poslední večeře, je nezbytné přijmout Novou přirozenost Pána Ježíše Krista, jak se zjevuje v této knize. Když k tomu nedojde, dostaneš se do styku s falešnými „kristy“ a s falešným „Ježíšem Kristem“ a s celým zástupem falešných proroků, kteří se ti zjeví jako andělé světla. Toto je důležitým varováním. Mnoho lidských tvorů bude mít mnohé obtíže uznat, že je tomu tak. Ale toto je Nové zjevení a Pán Ježíš Kristus činí vše novým a jiným. Staré časy jsou neodvolatelně ty tam.

„Ten/ta, co má uši k slyšení, ať slyší, co Pán Ježíš Kristus zjevuje v této kapitole.“